

РЕШЕНИЕ

№ 22149

гр. София, 27.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4083** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.10,ал.1,т.19 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Ф. М. Д.- гражданин на М. срещу Отказ за издаване на виза тип „ Д“ на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ-ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В П., Ю. А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза. Посочва се още, че оспорващият има издадено разрешение за достъп до пазара на труда в РБ, като има сключен Трудов договор с българска фирма, а отказът накърнява основните му права и свободи и най- вече правото на труд и правото на личен и семеен живот, проявена е и дискриминация спрямо него . Искане се отмяна на Отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне.

В съдебно заседание, оспорващият-А. Ф. М. Д. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат А., редовно упълномощена.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в П., Република Ю. А. редовно и своевременно призован не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че

със Заповед № 84/05.12.2023 година на Ръководител на ЗП на Посолството на РБ в П. е определена О. Б.- Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в Република Ю. А. да съставя подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал 1 от Н. и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Н. за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза .

На 08.01.2025 година до Директор на Дирекция“ К. отношения“ при Министерство на външните работи е изпратено Писмо от Дирекция „Миграция“, с което е уведомен, че за посочени три лица, измежду които и за оспорващия има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24 и от ЗЧРБ съгласно Становище от Агенция по заетостта за срок от 3 години и следва да уведоми лицата в срок от до 20 дни от изпращане на съобщението, че са длъжни да предприемат действия по подаване на заявление за издаване на Виза тип Д, а след влизане на територията на РБ чужденците са длъжни в 14 дневен срок да се явяват лично в Дирекция“ Миграция“ или отдел/ сектор „ Миграция“ при ОД на МВР и да приложат копие на паспорта си, съдържащо страницата с положената виза , като е посочено, че в случай, че чужденецът не предприеме необходимите действия и не представи изискуемите документи в указания срок, административното производство се прекратява.

Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 година на Министър на външните работи е предоставено право да вземат решение за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ и чл.32 ,т.1 от Регламент /ЕО/№810/2009 година на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността подробно посочени длъжностни лица, измежду които и консулските длъжностни лица в Задграничните представителства на РБ.

На 23.01.2025 година оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза тип Д, към което приложил изискуемите се документи.

На 11.03.2025 година ДАНС уведомила Директор на Дирекция,, К. отношения към Министерство на външните работи, че по отношение на оспорващия апликантът е декларирал в Заявлението си, че е получил Разрешение за пребиваване и работа от Агенция по заетостта и Дирекция „ Миграция“ в българска фирма “Б. Строй 86“ [населено място], и след извършен преглед на приложените документи са се установили следните основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване право на пребиваване и работа, и виза-в Декларацията за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение няма наети работници, в обосновката е описано, че поради разрастване на бизнеса се нуждае от работна ръка от трети страни поради финансови затруднения с наемането на такава от ЕС, което си противоречи с горната точка, липсва декларация за адрес на пребиваване и с оглед на изложеното чуждите граждани попадат в хипотезата на чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ- не доказват достоверно целта и условията на заявено пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит и чл.10,ал.1,т.24 от ЗЧРБ са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание.

На 25.03.2025 година ответникът по оспорването издал оспорения отказ за издаване на виза тип Д на оспорващия.

Отказът е връчен на оспорващия на дата 25.03.2025 година и текстът му е преведен на разбираем за него език.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства.

От показанията на свидетеля И. И. М. – управител на работодателя, който е сключил Трудов договор с оспорващия, за което на оспорващия е издадено Разрешение за достъп до пазара на

труда се установява, че познава оспорващия от Ю. А., където той е извършвал ремонтни работи в къщата му и затова го харесал и иска да работи в България.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспореният Отказ за издаване на виза тип Д от 25.03.2025 година година Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в П., РЮА представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице- Завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в П., РЮА на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга Държава-членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно,че към датата на издаване на отказа, Министър на външните работи със Заповед от 16.01.2025 година възложил на консулските длъжностни лица в Задграничните представителства на РБ право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ. Наред с това със Заповед от 05.12.2023 година на Ръководител на задгранично представителство на Посолството на РБ О. Б.- Завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в РЮА е предоставено правото да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34 от Наредбата и наред с това липсват доказателства , тази заповед да е отменена към датата на издаване на отказа.

Отказът е издаден от лицето О. Б. на дата 25.03.2025 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето е определено с нарочна Заповед за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи , анулирането им и отмяна на виза/ лист 21 от делото.

Отказът отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК. Посоченото в отказа – чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ - не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че в Отказа липсват мотиви и не е ясно защо е отказано издаването на виза, защото Отказът се издава по формуляр, в който се посочва основаниято за отказ и в него е посочено защо и въз основа на какво се отказва

издаването на виза вид „Д“ - цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна и след извършената проверка са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи и истинността на тяхното съдържание.

Твърдението за липса на мотиви не е налице, още повече, че на оспорващия безспорно е станала известна волята на органа защо се отказва издаването на виза. В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт, същият представлява стандартна форма за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В него, независимо от кратката форма, са посочени фактически и правни основания в достатъчна степен да обосноват отказа за издаване на съответния документ. Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит. В конкретния случай за краткосрочно пребиваване на територията на държавата, в изключителното право на която е да направи съответните преценки и да разреши или откаже поисканото от подалото документите лице“.

Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспореният Отказ не издаден в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от същественияте реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. Друг е въпросът дали изложените мотиви се

подкрепят от събраните доказателства.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните разпоредби,което е довело и до нарушаване на материално- правните на ЗЧРБ.

В Отказа е изброени само правни норми на ЗЧРБ, но няма приложени доказателства относно това, че оспорващият не е представил убедителни доказателства, че целта на посещението е действителна, и е налице основателно съмнение относно автентичността на приложените документи и истинността на тяхното съдържание, но няма посочване кои от доказателствата към заявлението се смятат за неавтентични и е налице съмнение относно истинността, още повече, че той има достъп до пазара на труда в РБ, за което Дирекция „Миграция“ е уведомила и Директор на Дирекция „К. отношения“ за предоставения достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ с Писмо от 08.01.2025 година на основание чл.33к от ЗЧРБ. Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно [Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим](#) /Н./, във връзка с [чл. 59 от АПК](#), но това само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза. В чл.34 от Нардебата е визирано, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието“ чужденец“ е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин,чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ,според която "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ,"[Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ](#)" е този,който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовте визи са изчерпателно посочени в чл.9,ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен

транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22,ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по [чл. 9а, ал. 2](#);

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.в чийто чл.4 е посочено,че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и РЮА/, чийто гражданин е оспорващият. В чл. 8,ал.1 (Изм. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) от Наредбата е доуточнено, че виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в страната еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10,ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове.Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживеее на кандидата или в тези представителства.

На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Ш..) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14 и](#) документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 25.01.2025 година е подал заявление за издаване на виза вид „Д“ като е приложил издаденото му Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ.

В случая ответникът по оспорването е провел съгласувателна процедура с ДАНС, като взел неговото становище от 11.03.2025 година, което е отрицателно, без да извърши собствена

преценка на приложените доказателства, е направо е приложил/посочил в Отказа даденото предложение от страна на ДАНС да се откаже издаването на виза на посочените две правни основания от ДАНС- чл.10,ла.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Нещо повече- след като оспорващият имал разрешение за достъп до пазара на труда и извършена проверка на документите му , то остава неясно как ответникът по оспорването е издал отказа и то без да анализира всички приложени доказателства. В нормата на чл.34 от Наредбата е посочено, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ, но не са ангажирани доказателства, които да подкрепят този извод на ответника по оспорването, не са посочени кои доказателства са неистински и защо не е доказана целта на престоя. От приложените към заявлението доказателства е видно, че управителят на работодателя притежава имот, в който ще бъдат настанени трима работници, измежду които и оспорващият с приложена Декларация за осигурено жилище и адрес, и в съдебно заседание свидетелят И. М.-управителя на работодателя заяви, че познава оспорващия от Ю. А., където той е живял и го е викал да извършва ремонтни работи ,оттам го е харесал и затова го е наел на работа, което сочи на ясна цел за пребиваване в РБ от страна на оспорващия.

Нещо повече дори буди недоумение как ДАНС в производството за достъп до пазара на труда е дал съгласие на оспорващия да му бъде осигурен достъп, а сега при преглед на документите е установил несъответствия и е дал отрицателно становище, още повече, че представените и посочени документи, които ДАНС смята за неистински са представени от работодателя, а не от оспорващия, изпълнявайки задълженията си по чл.24 и от ЗЧРБ, като Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Разрешението по ал. 1 се издава за срок от три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора, като в задължение на работодателя е вменено да посочи обосновака, в която посочва фактите и обстоятелствата, налагащи наемането на чужденец – работник, представя копия от обяви в местни и национални средства за масова информация и интернет, мотивира отказа си да наеме български гражданин, гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш. или на лице по чл. 9, ал. 1, т. 2 - 6 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, което отговаря на посочените в обявата изисквания, документи за образование, специалност, правоспособност, професионална квалификация и опит на чужденеца, легализирани по съответния ред, придружени със заверен превод на български език и съответстващи на изискванията за заемане на длъжността, посочени от работодателя при обявяване на свободното работно място, съгласно Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г. - при първоначално подаване на заявление за издаване на разрешение по ал. 1;,. справка-декларация от работодателя за наетите по трудово правоотношение чужденци, с посочени имена по паспорт, дата на раждане, гражданство, основание и срок за пребиваване, справка-декларация, подписана от работодателя за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение в предходните 12 месеца, посочени по месеци.

Що се касае до наведеното твърдение на оспорващия за нарушаване правото на труд, настоящият съдебен състав намира, че това твърдение недоказано. **Правото на труд** е основно [човешко право](#), признато от [ООН](#) с [Всеобщата декларация за правата на човека](#). Според чл. 23 от нея всеки човек има право на [труд](#), на свободен избор на работа, на справедливи и благоприятни условия на труда, както и на закрила срещу [безработица](#), всеки човек, без каквато и да е [дискриминация](#), има право на равно възнаграждение за равен труд, всеки човек, който се

труди, има право на справедливо и задоволително възнаграждение, което да осигури на него и неговото семейство съществуване, съответствуващо на човешкото достойнство и допълнено, ако това е необходимо, с други средства за социална защита, всеки човек има право да учредява и да членува в [професионални съюзи](#) за защита на своите интереси. Обстоятелството, че оспорващият има издадено Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ на основание чл.33к не му дава безусловното право да работи на територията на РБ, още повече, че съгласно чл.33к, ал.13 от ЗЧРБ в срок до 20 дни от изпращането на съобщението по ал. 12 чужденецът трябва да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 в случаите по ал. 1. В случаите на отказ за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи уведомява дирекция "Миграция", като издаването само на Разрешение за достъп до пазара на труда в РБ не е достатъчно, за да се приеме, че той е започнал работа, следва да му се издаде виза безусловно и с отказа му е ограничено правото на труд. Освен това правото на труд не е безусловно и може да бъде ограничавано. Що се касае до твърдяното нарушаване правото на личен и семеен живот то настоящият съдебен състав намира, че това право също не е нарушено по никакъв начин, още повече, че оспорващият не е посочил в какво се изразява нарушаване на това право от страна на ответника по оспорването. ЧЛЕН 8 от ЕКЗПЧОС сочи, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираните обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки. Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност.

В конкретния случай обаче не просто липсват доказателства за каквото и да е нарушение на правото на личен и семеен живот на оспорващия, не е декларирано пред административния орган, а напротив- няма доказателства, че на територията на РБ оспорващият има членове на неговото семейство и неиздаването на виза води до нарушаване правото на личен и семеен живот. В РЕШЕНИЕ № 6313 ОТ 26.05.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3546/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че съгласно [чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС](#) отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя и следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело А. срещу Н., § 71/. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прокламирано като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#).

Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с [чл. 8 от ЕКЗПЧОС](#) настоящият съдебен състав намира за неоснователно и породено само и единствено от възможността за обжалване на отказа.

Наред с това, не се доказва, че при издаване на отказа е проявена дискриминация спрямо оспорващия и налице нарушение на чл.14 от ЕКЗПЧОС, Забраната за дискриминация по чл. 14 от ЕКЗПЧОС се отнася до осигуряването на упражняването на правата и свободите по конвенцията без оглед раса, народност, имотно състояние и другите изброени в разпоредбата признаци. Тоест тази разпоредба не въвежда право по смисъла на Конвенцията, а въвежда гаранция за свободното упражняване на права. Правото на влизане и пребиваване на територията на друга държава, за което се изисква издаване на виза не е основно право по ЕКПЧ, нито пък се сочи в какво се изразява дискриминацията спрямо оспорващия с издаването на отказа. Всичко това сочи, че отказът е незаконосъобразен, което предполага отмяната му и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, при което следва да се анализира издаденото Разрешение за достъп до пазара на труда на оспорващия до кога е валидно, както и всички приложени доказателства.

Страните не се заявили претенция за присъждане на разноски.
Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ за издаване на виза тип Д“ на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ-ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В П., Ю. А. НА А. Ф. М. Д.-гражданин на М.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ-ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА ПРИ ПОСОЛСТВОТО НА РБ В П., РЮА ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ЗАЯВЛЕНИЕТО НА А. Ф. М. Д.- гражданин на М. ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: